

Наоколо е пусто. Високитѣ голи планини се спущатъ стрѣмно къмъ морето. Земята е истинска пустиня — постлана съ пѣсѣкъ и соль. Никаква растителность. Само нѣколко дървета се издигатъ самотно покрай рѣката. Трепетъ изпълва душитѣ ни. Безброй спомени за четено и слушано отъ Свещената история се нижатъ предъ насъ и ни отнасятъ въ далечинитѣ на времето.

Тукъ, въ тая пустиня, близу преди две хиляди години е живѣлъ, проповѣдвалъ и се е молѣлъ Йоанъ Кръстителъ. Той се е хранѣлъ само съ медъ отъ диви пчели и съ скакалци. Несгодитѣ въ живота заякчили волята и характера му. Безсъннитѣ нощи подъ небесния сводъ, яркото сияние на звездитѣ, камънитѣ на пустинята и воятъ на дивитѣ звѣрове възвисили много повече неговия духъ и умъ, отколкото тогавашната мъдрость и наука... Лошо живѣли по онова време хората въ Палестиня. Едни изнемогвали въ крайна сиромашия, а други чезнѣли въ безуменъ разкошъ и излишества. Навсѣкжде царѣло лицемѣрие, безгрижие и безбожие. Тогавашниятъ свѣтъ си отживѣлъ времето, той загивалъ нравствено. По това време се разнесълъ гнѣвниятъ и могъщъ зовъ на Кръстителя: „Покайте се, защото се приближава царството небесно“. Високъ, слабъ, съ черни блестящи очи, наметнатъ само съ камилска кожа и препасанъ съ коженъ ремѣкъ, той правѣлъ силно впечатление на слушателитѣ съ своето презрение къмъ всички земни блага и удобства. Тѣ напускали своитѣ удобни домове и идвали на тѣлпи да чуятъ неговитѣ огнени слова. „Вече топора стои при коренитѣ на дърветата, и всѣко дърво, което не принася добъръ плодъ, ще бже отсѣчено и хвърлено въ огъня“ — гърмѣлъ въ пустинята неговиятъ гласъ. Отъ неговитѣ уста излѣзли и най-дълбокитѣ мисли за нуждата да си подпомагаме: „Който има две дрехи, да даде едната на тоя, който нѣма, а който има хлѣбъ, да го подѣли съ тия, които сж гладни“. Въобще, Йоанъ училъ хората да се откажатъ отъ лошия си жи-